

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกในอดีตการขัดแย้งกันหรือการฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม รวมถึงความประพฤติที่ผิดศีลธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่เกิดขึ้นในสังคมโดยการกระทำของผู้ฝ่าฝืนหรือผู้กระทำผิด มักจะใช้การลงโทษที่มีลักษณะของการกระทำที่รุนแรง โหดเหี้ยม ไร้มนุษยธรรม และขาดความเป็นธรรม ไม่เสมอภาคในทางสังคมและมองว่าเป็นการสาสมกับการกระทำ ความผิดแล้ว ทำให้ผู้ที่มีความรู้ในสาขาต่าง ๆ ได้เริ่มต้นตัวริเริ่มแสดงความคิดเห็นต่อต้าน ร่วมกันกำหนดแนวทางในการแก้ไขล้มเลิกวิธีการที่โหดเหี้ยมทารุณซึ่งเบ็คคาเรีย (Beccaria, 1988) ได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาของอาชญาวิทยาได้เป็นผู้จุดประกายในความคิดเกี่ยวกับการลงโทษและล้มเลิกการลงโทษอย่างทารุณและเห็นว่าการป้องกันมีความสำคัญยิ่งกว่า เป้าประสงค์ของการลงโทษจึงน่าจะมีเพื่อยับยั้งบุคคลจากการประกอบอาชญากรรม ต่อมาได้เกิดแนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาศาสตร์ (Positive School) โดยลอมโบโซ่ (Lombroso, 1835-1909) ได้เสนอว่าผู้กระทำผิดควรได้รับการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ การพิจารณาโทษต้องให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคล มีมูลเหตุการกระทำผิดและพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ ทำให้การลงโทษผู้กระทำผิดมีความผิดมีการพัฒนามากขึ้นกระทั่งสำนักอาชญาวิทยาสังคมสมัยใหม่ (Sociological School, 1915) ได้ให้แนวคิดที่ว่าสาเหตุแห่งการกระทำผิดนั้นส่วนหนึ่งน่าจะมาจากเกิดจากร่างกายและจิตใจ รวมทั้งสภาพแวดล้อมในทางสังคมด้วยจึงต้องศึกษาถึงบุคลิกภาพ และสิ่งแวดล้อมในทางสังคมรอบ ๆ ตัวผู้กระทำผิดด้วยซึ่งข้อดีได้ถูกนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน โดยมุ่งแก้ที่ต้นเหตุแห่งอาชญากรรมได้แก่การป้องกันการเกิดอาชญากรรมและการแก้ไขผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ซึ่งนำไปสู่การใช้มาตรการอื่นแทนการใช้เรือนจำ (ประเทือง ธนิยผล, 2554)

ในปัจจุบันจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำของไทยมีจำนวนทั่วประเทศทั้งสิ้น 287,335 คน (กรมราชทัณฑ์, ตุลาคม 2556) โดยแยกเป็นผู้ต้องขังชาย 245,603 คน ผู้ต้องขังหญิง 41,732 คน กระจายอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถาน ทั้งสิ้น 140 แห่ง ซึ่งสามารถรองรับผู้ต้องขังได้เพียง 160,000 คนเท่านั้น ประกอบกับการรับเจ้าหน้าที่เข้าใหม่และการสร้างเรือนจำเพิ่มไม่สามารถกระทำได้ จากสภาพความแออัดดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหา ด้านความเป็นอยู่ของผู้ต้องขัง ด้านการติดต่อแพร่เชื้อของโรคระบาดต่าง ๆ รวมไปถึงสภาพจิตใจที่มีแต่ความเครียดตลอดเวลา ทำให้ภารกิจในการควบคุมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดทำได้ด้วยความยากลำบาก อีกทั้งภาพลักษณ์ และการยอมรับของสังคมต่อเรือนจำถูกมองว่าล้าหลัง และเรือนจำเป็นที่รวมของความโหดร้าย

เป็นแหล่งของการฝึกวิชาชีพในสาขาที่สังคมไม่ต้องการ รวมทั้งปัญหาของการเรียกร้องสิทธิมนุษยชนในเรือนจำ (กรมราชทัณฑ์, 2546)

จากปัญหาการมุ่งเน้นลงโทษผู้กระทำความผิดโดยใช้เรือนจำดังกล่าว จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบและวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด เพื่อให้ทรัพยากรมนุษย์ในประเทศไทยมีคุณภาพมากขึ้น เพื่อการคืนคนดีกลับสู่สังคมอย่างแท้จริง การคุมความประพฤติซึ่งเป็นวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในชุมชนจึงได้เข้ามามีบทบาท เมื่อปี ค.ศ.1841 จากการที่นายออกัสตัส (John Augustus) บิดาของการคุมความประพฤติ ซึ่งเป็นช่างทำรองเท้าในเมืองบอสตัน ได้เข้าไปที่ศาลเมืองบอสตันเพื่อประกันตัวชายขี้เมาต่อศาลโดยมีข้อตกลงว่าจะดูแลให้เขาดีขึ้นและจะนำตัวกลับมาที่ศาลอีก และเมื่อถึงกำหนดนายออกัสตัส (John Augustus) ก็นำชายขี้เมามาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดีขึ้น ซึ่งศาลได้ปรับเพียงเล็กน้อยแล้วปล่อยตัวไป แทนการลงโทษจำคุก (สมรรถชัย วิชาลาภรณ์, 2539) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแต่ได้ให้โอกาสในการพัฒนาแก่ผู้ด้อยโอกาสและผู้กระทำความผิดด้วย เพราะถือได้ว่าผู้กระทำความผิดเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและผู้กระทำความผิดจะต้องกลับไปสู่ชุมชนอย่างแยกกันไม่ออก ดังนั้นหน้าที่ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและหน้าที่ในการป้องกันอาชญากรรมจึงเป็นหน้าที่ของชุมชนส่วนหนึ่งด้วยและอาชญากรรมเป็นเพียงปรากฏการณ์อย่างหนึ่งของสังคม ผู้กระทำความผิดไม่ได้มีเจตนาชั่วร้ายเสมอไป

และเมื่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของประชาชนได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา การพัฒนาวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดและการแก้ไขฟื้นฟูให้มีความหลากหลายให้เท่าทันยุคสมัยและเป็นไปตามมาตรฐานสากล จึงเกิดรูปแบบวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดรูปแบบใหม่ที่มีการใช้เทคโนโลยีในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยขยายหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการควบคุมผู้กระทำความผิดให้ผ่อนปรนมากขึ้นโดยนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) เพื่อให้โอกาสผู้กระทำความผิดได้ใช้ชีวิตในสังคม สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อครอบครัว รวมทั้งการให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการรับผิดชอบต่อปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้กระทำความผิดและนำมาตรการการคุมประพฤติมาใช้ควบคู่กันไป ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดแทนการใช้เรือนจำที่สังคมยอมรับในปัจจุบัน ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศแคนาดา และประเทศสวีเดน เป็นต้น (คณะกรรมการอิสระว่าด้วยการส่งเสริมหลักนิติธรรมแห่งชาติ, 2556)

ผู้วิจัยเห็นว่าในปัจจุบันการคุมความประพฤติในประเทศไทยยังคงใช้รูปแบบเดิม ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดพิจิตร ที่มีบุคคลต้องเข้าสู่กระบวนการคุมความประพฤติในปี พ.ศ. 2555 จำนวนถึง 1,094 ราย (สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิจิตร, 2556) ซึ่งวิธีดังกล่าวจะ

สามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้มากน้อยเพียงใด สังคมจะได้รับการคุ้มครองปกป้องอันตรายที่เกิดจากผู้กระทำความผิดที่ได้รับการปล่อยออกสู่สังคม และการคุมประพฤติมีวิธีปฏิบัติที่สอดคล้องกับความผิดและลักษณะเฉพาะของผู้กระทำความผิดแต่ละรายเพียงใด ดังนั้นกับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้กระทำความผิดในประเด็นเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและคุณค่าของการแก้ไขฟื้นฟูในชุมชนของงานคุมประพฤติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญในการศึกษาแนวทางการคุมประพฤติแบบเข้มงวด โดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาเป็นอีกทางเลือกในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดควบคู่กันไป โดยใช้หลักเกณฑ์ทางสหวิทยาการในการจำแนกที่เป็นวิทยาศาสตร์ (กลุ่มควบคุมและสอดส่อง กรมคุมประพฤติ, 2555) รวมถึงการเน้นควบคุมตรวจตราผู้กระทำความผิด เพื่อให้การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้กระทำความผิดเกิดความมั่นใจได้ว่าผู้กระทำความผิดเหล่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อชุมชนและสังคมส่วนรวม

ประกอบกับผู้วิจัยปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการคุมความประพฤติผู้ได้รับการพักโทษ จำคุกและผู้ถูกคุมความประพฤติในคดีที่ศาลสั่งระหว่างรอการลงโทษจำคุก เห็นว่าความสำเร็จและความล้มเหลวของกระบวนการยุติธรรมประการสำคัญ คือ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ซึ่งหากผู้กระทำความผิดสามารถกลับตนเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมได้ และไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก ก็นับได้ว่ากระบวนการแก้ไขฟื้นฟูพัฒนาพฤตินิสัยบรรลุเป้าหมายที่แท้จริง ในทางกลับกันหากผู้กระทำความผิด กระทำผิดซ้ำอีกก็แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของกระบวนการปฏิบัติดังกล่าว ซึ่งเป็นหน้าที่ขององค์กรและบุคลากรที่จะต้องปรับปรุงระบบการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดให้มีความเหมาะสม และมีประสิทธิภาพในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้มากขึ้น ดังนั้น จึงต้องมีการพัฒนาคิดค้นมาตรการให้เป็นนวัตกรรม (Innovation) ในการนำมาปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด เพื่อแก้ไขปัญหาที่กำลังประสบอยู่ในขณะนี้ และสามารถปฏิบัติภารกิจหน้าที่ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด เพื่อเป็นการลดภาระการปฏิบัติงานของกรมราชทัณฑ์และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด และเป็นการยกระดับมาตรฐานให้เจริญเทียบเท่านานาชาติในระดับประเทศในกระบวนการยุติธรรม และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการคืนคนดีสู่สังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้กระทำความผิดในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดภายนอกเรือนจำ
2. เพื่อศึกษาวิธีการและรูปแบบการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) ไปใช้โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดภายนอกเรือนจำ
3. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำความผิด ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมต่อการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดภายนอกเรือนจำ

สมมติฐานการวิจัย

1. การแสดงความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมในเขตจังหวัดพิจิตรเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องหาและผู้กระทำความผิดในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมีความแตกต่างกัน
2. การรับรู้ถึงวิธีการและรูปแบบการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) ไปใช้โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำความผิดภายนอกเรือนจำมีความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาและการประกอบอาชีพ
3. ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำความผิด ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมต่อการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำความผิดอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมของจังหวัดพิจิตรถึงแนวทางการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

ขอบเขตด้านเนื้อหา ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและผู้กระทำความผิดถึงแนวทางการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ในการควบคุมผู้กระทำความผิดโดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

ขอบเขตด้านพื้นที่ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะเขตพื้นที่จังหวัดพิจิตร

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมกรณีในเขตจังหวัดพิจิตรทั้งหมดจำนวน 2,340 คน

กลุ่มตัวอย่างในการใช้แบบสอบถาม รวม 342 คน ประกอบด้วย

1. พนักงานตำรวจสายงานปราบปรามสถานีตำรวจภูธรในเขตจังหวัดพิจิตร จำนวน 109 คน
2. พนักงานตำรวจสายงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรในเขตจังหวัดพิจิตร จำนวน 20 คน
3. พนักงานอัยการในสำนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร จำนวน 9 คน
4. ผู้พิพากษาในศาลจังหวัดพิจิตร จำนวน 16 คน
5. เจ้าหน้าที่เรือนจำจังหวัดพิจิตร จำนวน 51 คน
6. พนักงานคุมประพฤติสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิจิตร จำนวน 13 คน
7. ผู้ถูกคุมความประพฤติของสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิจิตร จำนวน 124 คน

กลุ่มตัวอย่างในการใช้แบบสัมภาษณ์ รวม 5 คน ประกอบด้วยผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดพิจิตร อัยการจังหวัดพิจิตร ผู้บังคับการสถานีตำรวจภูธรจังหวัดพิจิตร ผู้อำนวยการสำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิจิตร ผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดพิจิตร

ขอบเขตด้านตัวแปรในการศึกษา จากการตรวจสอบเอกสารพบว่ามีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการแสดงความคิดเห็นมีอยู่หลายปัจจัยซึ่งกำหนดเป็นตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาดังนี้ ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

ตัวแปรต้น ได้แก่ บุคคลในกระบวนการยุติธรรมและผู้ถูกคุมความประพฤติเขตจังหวัดพิจิตร

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษา
4. อาชีพ
5. ระดับหรือปริมาณทรัพยากร ได้แก่ คน เงิน วัสดุ วิธีการและนโยบายในการดำเนินการ
6. ระดับความรู้ความเข้าใจและความพร้อมของหน่วยงานเกี่ยวกับการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

7. ประเภทของฐานความผิดที่ควรใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องโทษโดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด จำนวน 4 ด้านได้แก่

1. สิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องหาและผู้กระทำ ความผิดในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

2. ภาพลักษณ์และการยอมรับในสังคมที่มีต่อผู้ต้องหาและผู้กระทำผิด

3. ความสามารถในการป้องกันอาชญากรรมในสังคมส่งผลกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินจากการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติระดับกลางมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิดภายนอกเรือนจำ

4. ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำผิด ครอบครัว เศรษฐกิจ และสังคมต่อการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิด

นิยามศัพท์

1. กระบวนการยุติธรรม หมายถึง การดำเนินการคดีเมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้น ระหว่างผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานมีการสืบสวนหาข้อเท็จจริงกับผู้กระทำผิดจนถึงการฟ้องร้องต่อศาล ทั้งในกรณีของคดีแพ่งและคดีอาญา

2. ความคิดเห็นของกระบวนการยุติธรรม หมายถึง ความคิดเห็นในการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) มาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิด โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดในเขตจังหวัดพิจิตร

3. เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิด

4. กระบวนการคุมความประพฤติ หมายถึง การคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

5. การคุมความประพฤติแบบเข้มงวด หมายถึง ทางเลือกในการลงโทษที่อยู่ระหว่างการคุมความประพฤติแบบเต็มและมาตรการลงโทษจำคุกที่ใช้กันอยู่โดยปกติ

6. สิทธิ หมายถึง อำนาจที่กฎหมายรับรองคุ้มครองให้แก่บุคคลในอันที่จะเรียกร้องให้บุคคลอื่นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง

7. เสรีภาพ หมายถึง สภาพการณ์ที่บุคคลมีอิสระในการที่จะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งตามความประสงค์ของตนในการกำหนดตนเองโดยอิสระของบุคคลที่จะกระทำการใดหรือไม่กระทำการใดอันเป็นอำนาจที่มีเหนือตนเอง

8. ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หมายถึง คุณค่าอันเป็นลักษณะเฉพาะและเป็นคุณค่าที่มีความผูกพันอยู่กับความเป็นมนุษย์ เช่น เพศ เชื้อชาติ ศาสนา วัยหรือคุณสมบัติอื่นๆ ของบุคคล ซึ่งเป็นคุณค่าที่มีอาจจะละเมิดได้

9. ภาพลักษณ์ หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลตามความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อองค์การ สถาบัน บุคคล หรือการดำเนินงาน ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจนี้อาจจะเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์โดยตรงหรือประสบการณ์ทางอ้อมที่บุคคลนั้นรับรู้มา

10. การยอมรับในสังคม หมายถึง ข้อชี้ถึงแนวทางสังคมยอมรับในการกระทำ การแต่งกาย การพูดจาหรือรูปลักษณ์ภายนอก ซึ่งมีความแตกต่างกันมากและมีวิวัฒนาการไม่เฉพาะแต่ในช่วงเวลาที่แตกต่างกันเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความแตกต่างของวัย ชนชั้นทางสังคมและกลุ่มทางสังคมด้วย การยอมรับของกลุ่มหนึ่งอาจไม่ได้รับการยอมรับในอีกกลุ่มหนึ่งก็ได้ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการการแสดงออก ซึ่งเป็นระเบียบสำหรับปัจเจกชนในการแสดงพฤติกรรม โดยไม่ใช้คำพูดในสังคมทั่วไป การปฏิบัติตามบรรทัดฐานของ

11. การป้องกันอาชญากรรมในสังคม หมายถึง การใช้มาตรการและวิธีการต่าง ๆ ที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้นโดยอาจจำแนกได้ดังนี้ การกำจัดต้นเหตุการณ์ ขจัดความปรารถนาที่จะกระทำผิด และการขจัดช่วงโอกาสที่จะกระทำผิด ซึ่งทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เอกชนและประชาชนในการร่วมมือกัน

12. ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน หมายถึง ความมั่นคงปลอดภัย จากความรุนแรงทางกายภาพ และภัยคุกคามจากปัจจัยทั้งปวงที่มีผลต่อบุคคลและทรัพย์สิน ได้แก่ การประทุษร้าย อาชญากรรม การทำงาน อุบัติเหตุ และภัยคุกคามต่อตนเอง

13. ผู้กระทำผิด หมายถึง ผู้ละเมิดกฎหมาย ผู้กระทำการชั่วร้าย

14. การควบคุม หมายถึง กำกับดูแลให้อยู่ในขอบเขตโดยใช้อำนาจและวิธีการต่าง ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการแสดงความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมในจังหวัดพิจิตรเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องหาและผู้กระทำผิดในการใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวด

2. ทำให้ทราบการรับรู้ถึงรูปแบบวิธีการและการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) ไปใช้โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิดภายนอกเรือนจำ

3. ทำให้ทราบผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวผู้กระทำผิด ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคมต่อการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring) โดยกระบวนการคุมความประพฤติแบบเข้มงวดมาใช้ประกอบในการควบคุมผู้ต้องหาและผู้กระทำผิด